

**ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA**

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPAÑA** pesetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger 2'50

CARNAVAL PERPÉTUO

AS notícias del passat Carnaval son molt distretas. Espanya s' ha divertit en gran. Madrit, Valencia, Zaragoza, Cádiz, las principals ciutats de la Península han celebrat festas del hú. A Barcelona mateix, ahont lo Carnestoltas ja fa alguns anys que 's dava per mort y enterrat acabém de presenciar la seva resurrecció miraculosa, y hem de calificarla de miracle al veure 'l brillo ab que ha donat mico als organisadors de la santa missió, que algunas senmanas enrera lograren omplir totes las iglesias de gent devota y compungida. Hasta semblava que després de las guassas de alguns predicadors del gènero cómich, no hi havia de haver Carnaval possible.

Donchs el Carnaval barceloní á pesar de tot s' ha celebrat ab molta alegría, ab molta animació, ab molta gatzara. Hem disfrutat de cabalgatas fastuosas, de concursos ciclistas brillantíssims, de balls de máscaras engrescadors, de alguns *assaltos* en los quals la gent de l'*ayga-lifa* han fet un va y tot de gust y de riquesa.

Los cafés plens, los carrers y 'ls passeigs atestats.... y per tot arreu un aixam de disfressas fent troná y ploure, especialment las que vestían de dona, ó siga la majoria de las que circulavan per la ciutat.

Aquesta afició á posarse las faldillas traduheix al viu una de las tendencias mes características de aquest fi de siècle, afeminat y deprimit. May gasta l' home tanta franquesa com quan se pot tapar el rostre ab una careta. May tampoch una societat se clareja millor qu' en les lliures expansions carnavalescas.

Parodiant á un célebre filòsop, se pot sentar aquest aforisme:—Digam de que 't disfressas y 't diré lo que ets.

¿Te distressas de dona? ¡Femella!

* *

En mitj de las grans desventuras que pesan sobre la
nació en lloc de plorar, l' hem donada en divertirnos.

Escolats de sanch per las guerras y escurats de butxaca per obra dels governants, fins sembla que 'ns trobém mes lleugers, mes àgils per fer bojerías.

Per riure'ns de tot, hem acabat per riure'ns de nos-
altres mateixos.

No sé á punt fixo quín efecte haurán produhit las últimas bromas carnavalescas al sens fí de familias que ploran la mort dels seus fills, sacrificats estúpidament, gracies als desacerts dels gobernants.

¡Pobra gent!.... ¿Quíns ecos trobaría en la vostra llar desolada la gatzara del carrer? ¿Qué pensariau vosaltres els pobrets, que no teniu un grapat d' or per redimir als vostres fills del aspre servey militar, al presenciar lo desbordament aixalabrat de una multitud histérica, entregada á la broma del Carnaval?

Vuit días justos se cumpliren el diumenje desde l' nou sorteig de carn humana, destinada á alimentar al monstre de la guerra.

Molts dels reclutas designats per la sort (i y 'n diuen *sort!*) no han tingut necessitat de disfressar-se.

CARNESTOLTES ESPANTATS

¡Ay quifna por!

Prou se'n cuidarà l' gobern de ferho. Altras coses li podrán faltar; pero no vestits de *rayadillo*.

Encare menos de vuit días havian transcorregut el diumenge desde l' arribada de un de tants trasatlàntichs com tornan à cada punt de Ultramar, carregats d' esquelets vivents.... tristes disfressas de aqueix etern Carnestoltes que venen celebrant sense interrupció, perpètuament, els funestos governs de la monarquia.

Lo Carnestoltes oficial! No n' fa poch de temps que dura!

Lo mot d' ordre dels sagastins es el mateix que usaven els conservadors quan deyan:

—No hi ha remey: som al ball y hem de ballar.

Y ballém ab frenesi al só de una orquesta composta exclusivament de gaitas desafinadas, quan no un galop infernal que 'ns fa perdre l' mon de vista, un tango que 'ns ompla de vergonya y 'ns fa doblegar las camas à punt sempre de fernos caure en basca.

—Homes y diners!—clamaven els conservadors.—Ab diners y homes acabaré la guerra de Cuba. Desplegant una gran energia, salvaré l' honra de la nació y conservaré la perla de les Antilles.

—Pero.... i y dels Estats Units qué n' hem de fer?—preguntavan els que hi veuen una mica clar.

Mes los conservadors no hi sentien de aquesta orella.—Diners y homes!—repetien. Y anaven tirant à la horrible foguera atiada pels *yankées* las vidas à milers, los duros à milions, veientlos consumir impávits sense profit ni gloria.

Després vingueren els fusionistas, y fentse 'ls compassius, proposaren acabar els desastres de la guerra per medi de la política, de la transacció, del pasteleig.

—¡Qu' es això d' aniquilar al país!—exclamaren.—No, senyors. Ja no mes sacrificis. ¡Qué volen els cubans? ¡Gobernarse à si mateixos! Donchs se'ls concedeix la mes amplia autonomia. L' autonomia serà la pau. A plantejarla, donchs, sense ni menos consultar à las Corts de la nació. ¡Qué saben els diputats de aquellas cosas? Quan en Moret mana, Espanya obeheix y calla. En Moret decreta l' autonomia: ja està decreta.... à veure qui serà l' guapo que manifesti propòsits de derogarla. En Moret sab lo que 'ns convé.... y quan en Moret obra.... boca abajo todo el mundo!....

La ilusió de que l' autonomia anava à posar fi, quan menos, als sacrificis enormes del país; la ilusió de que 'ls embarchs de tropas cessarien de una vegada y de que la guerra en lo successiu seria pagada pels cubans y no pels espanyols, va produhir de moment una aquiescència casi general.

Los mes exigents deyan:—¡Qui sab! Si no salvem Cuba, evitaré quan menos qu' Espanya s' acabi de perdre.

Y en efecte. Han passat alguns mesos, y 'ns trobem avuy pitjor que mai.

La insurrecció continua, lo mateix que avants.

Los envios de homes y caudals no cessan, igual que avants.

Los elements peninsulars de l' isla que per salvar los seus interessos haurian pogut servir à la nació, estan disgustats, veientse preterits als autonomistas que forman lo govern insular, y això es pitjor que avants.

Y en canbi 'ls autonomistas, en lloc de concertar los seus esforços per lograr la pacificació, 's barallan ells ab ells, y hasta's diria que disputen sobre si l' isla l' han de servir rostida ó bullida als famelichs que an-sian la independencia. Y això també es molt pitjor que avants, porque així com avants teníam un sol problema, ara n' teníam dos, tan grave l' un com l' altre.

Mentre tant los *yankées* apretan, amenassan, insultan, buscan conflictes, atián la discordia, marejan al país, se burlan dels governants, s' engreixan a las humiliacions continuas del govern d' Espanya, y molt serà que al cap-de-vall tota aquesta trinxada de honra, de dignitat, de vidas sacrificades, de diners derrotxats, de ilusions perdudes no s' converteixi en calderada pel mes gran tocino del Univers.

Davant de tals perspectivas ¿qué 'ns queda que fer als espanyols?

No res.... lo qu' hem fet aquests días: celebrar ale-grement el Carnestoltes. Riure molt y sobre tot que molts homes se disfressin posantse falldillas!

P. K.

LS Estats Units ja no son sols els baladreys *jingoes* els que s' agitan. Mentre ells baladrejan, el govern va fent grans preparatius bélichs.

Se reuneixen las tropas, se reforsan las costas, se traballa activament en los arsenals.... se parla

ab tot descaro de una pròxima intervenció en la guerra de Cuba.

—Y qué fa l' gobern espanyol entre tant?

No passa dia que no afirmi que may havian sigut tan cordials com ara las relacions del govern dels Estats Units ab Espanya. Tot lo que fan els *yankées* son probables de l' entrenable amistat que 'ns professan.

Tal vegada la patxorra inconcebible de 'n Sagasta, respon literalment à l' idea d' aquell refrà que diu: —Qui t' vol bé, t' farà plorar.

Los tripulants sobrevivents del *Maine*, passada la catàstrofe, van donar probas de una indisciplina, que contrastava ab lo valor seré dels marinos espanyols que acudiren à auxiliarlos ab perill de la vida.

Aquest sol fet demostra, qu' en cas de havernos de veure las caras, mentre Espanya podria refiar-se cegament de l' abnegació dels seus fills, als Estats Units els seus mercenaris potser els faran peu de gall.

Molt rica es la República Nort-americana; pero en un cas de compromís l' esperit de sacrifici portat fins al punt de morir per la patria no s' compra ab tot l' or de la terra.

Això ho sab tothom.... menos els governs de la monarquia.

Lo Sr. Baró, desde que s' ha tret el murrió progressista per poder passar la porta de la redacció del *Bruix*, s' ha tornat un reaccionari hidrofobo. Las conquistas democràtiques que havia utilitzat mes de una vegada avuy tenen en ell un enemic acèrrim, si be l' afany inmoderat de fer mèrits en lo camp conservador, se li veu una mica massa.

Días enrera las emprenia contra la República del 73, ab termes tals, que qualsevol hauria dit que ni després de 25 anys ha pogut digerirla. ¡Y pensar que tal vegada l' dia menos pensat haurà de tornarsela à menjar!

—Y de quins arguments se valia per atacarla? Molt senzill: enfila una serie de textos deguts à eminentes republicans condemnant tal ó qual fet desfavorable à la solidació de la institució republicana.

Al llegar aquells judicis no hi haurà ningú que digui que la República del 73 sigués dolenta.... al contrari, dirà tothom que tenia partidaris molt zelosos de vetllar per ella, que s' expressavan ab lealtat y ab franquesa, mostrant en son llenguatge una sinceritat, de la qual en lo camp monárquic may se n' ha coneugut la mena.

Los monárquics no son prou despresos per parlar ab lo desembrás ab que ho feyan els republicans. Y ademés, encare que volguessin no podrían. Com per ells la política es aliment, casi sempre tenen la boca ocupada.

La tripulació del *Maine* era completament mercenaria. Per haverhi gent de tot arreu fins hi havia disset espanyols.

—Disset fills d' Espanya en un barco nort-americà!

¡Que Déu els haja perdonat!

Lo periodista D. Vital Fité ha dirigit à la reina regent una carta molt interessant relativa à la insurrecció de Filipinas. En aquelles illes se trobava 'l Sr. Fité quan aquella va estallar: coneix perfectament las causas que van provocarla y presüm de coneixer també 'ls remeys que per prevenirne d' altres mes terribles hauran d' emplearse.

Aquests poden resumir-se en la següent fórmula:

Procurar per tots los medis lo progrés material, intel·lectual y moral dels indígenes. Plantejar sense rezel reformas liberals. Procurar que 'ls empleats que vajin a Filipinas sigan models d' honradès y patriotisme. Fomentar las relacions mercantils ab la mare patria. Fomentar la colonisació espanyola.

Naturalment que res de això es possible ni intentar-ho mentres preponderi en aquelles illes el feudalisme monacal. Los frares son allí 'ls mantenedors de la ignorancia y de l' estupides y 'ls acaparadors insaciabls de la riquesa pública.

De manera que mentres continúhi l' actual régime, subsistirán ferments de disgust y gérmenes de novas y mes formidables insurreccions.

Tot això es molta veritat.... y en dirlo no s' hi pertres.

Per mes que à mi 'm sembla que 'l Sr. Fité hi ha perdut tres coses, y son: tinta, paper y temps.

—Qualsevol, en los temps que corrén de reacció clerical y de hipocresias à tot drap, posa avuy el cascabel al gat.... dels frares!

CARTAS DE FORA.—Girona.—L' amo d' aquesta insula, seguint lo consell de LA CAMPANA DE GRACIA, feu confeccio-unar un gran lletrero, anunciant la barberia que vosté ja sab, pero's creu que las últimas inundacions s' emportaren ayuga avall lo lletrero, la paleta, 'ls pinzells y fins el pintor.

De tots modos, la raparí, dich la barberia, à pesar de no haverse anunciat ab lletras y ninots, s' ha anunciat ab fets contundents y obras miraculosas.

Figurisquie disposa de quatre gats, vull dir, quatre gosssets peteners morts de fam, que sempre estan à la que salta, 'ls en-

vía pels pobles de l' insula, en busca de parroquians descuidats y un si es no es llanuts, ab amenassas d' ensenyar las dents si no compleixen ab la ley dels barbers, es dir de ferse afeitar: llavoras los subdits lleals, atipan als gosssets, quins han de guardar part de la pitansa pels dependents de la barberia, pues de no ferho així, els hi darian la bola. Entones cap à Girona falta gent à veure l' amo, qui per conducto d' un cancerbero corruptible, d' un sol cap y unes llargues, que li guarda las espallasses, dich, la porta, comensa à remullar, ensabonar y esquilar als simpàtiques insulars, dirigintlos per últim à la Sucursal del carrer Nou ahont, ab l'estesa y pulcritud los afeitan à pel y à repel y 'ls netejan de clatell y de butxaca; una vegada fet lo miracle, s' entornan los esquilats, contents com unes Pasquens, no trobant paraus à propòsit per enlayrá la gracia y finura dels cumplimentos fadrins de la barberia modelo, assegurant que, no hi ha pas cap necessitat d' anunciarla, ja que la bondat, l'estesa y garbo que s' observan en l' establecimiento, basta y sobra per reclam.

** Castellnou de Seana.—No fà molt qu' en un poble de aquesta encontrada predica un merlot cerverí ab tan zel per salvar animetes, que tracta d' importarse'n un sacerdot d' aiguera, vulgo criada de servei haventli arribat a oferir 300 dures si consentia en anar-se' ab ell de majordoma. Naturalment, que tot això ho feya per posar l' ànima de la Menegild à ciert quevalsevol perill.

** Riudoms.—Aprofitant lo Carnaval els carcundas de la població van treure à lluir las boinas, armant una comparsa que s' hi podia sucarrà. Veritat es que sols serveixen per fer lo carnestoltes; pero així y tot, sembla impossible que l' arcalde consenti tals manifestacions, que al cap de vall son verdaderas insolencies contra 'ls sentiments liberals.

25 DE FEBRER

os ministres están reunits.

L' ordenança de guardia s' presenta tot esberat.

Don Práxedes arruga 'l front.

—¿No t' hi dit qu' estém ocupats en assumptos molt serios y que no volia que 'ns destorbessis?

—Es que hi ha una senyora....

—Digali que torni un altre dia.

—Ja li he dit, pero m' ha respuest que l' ha de veure avuy sens falta.

—¿Qué vol?

—No li he pogut arrencar de cap manera. Sembla que ve molt cremada.

—¿No porta pas cap factura?

—No n' hi he vist cap.

Lo president del ministeri fa un sospir de relativa satisfacció.

—¿Que passi!

L' ordenança desapareix y als pochs moments torna à obrir-se la mampara per donar pas à la senyora.

Va vestida de negre y porta la cara tapada ab un vel espessissim.

—Deu los guard.

Los ministres se la miran ab certa curiositat. Ningú la coneix. Per l' un ha de ser una corredora de butillas. Per l' altre la viuda de un cessant. A n' en Sagasta li sembla haverla vista alguna vegada. En Moret està segur de que ha de ser una forastera.

—Senyoral....—fa don Práxedes, inclinant el cap ab bastanta gracia:—vosté dirà!

—¿No m' coneixeu?

—No tenim aquest honor. ¡Qu' es d' aquí?

—D' aquí, d' allà, de tot arreu. ¡No us diu res l' accent?

—No us ho demosta 'l trajecte?

—El trajecte.... tan tronat ¿qué vol que 'ns demostri?

—Gràcies per la galanteria. Si vaig tronada, als meus administradors ho dech.

—Bé, senyora—diu en Sagasta una mica impacient:—adverteixi que aquí tenim feyna y que l' Carnestoltes ja ha passat.

—La senyora s' aparta 'l vel. Estupefacció general.

—¡Espanya!

—Si senyors; jo mateixa, que vinch aquí à fervos memoria y à fregarros una mica las orelles. ¡Sabéu quin dia es avuy?

Los ministres se miran ells ab ells ab verdadera sorpresa.

—¡Quin dia! Divendres ¿eh? ¿Que ho dius perque es dia de peix?

—Ho dich perque avuy es lo dia 25 de Febrer.... ¡Lo dia 25 de Febrer! ¿ho sentiu?

—Y bé ¿qué vols dir ab aquesta fetxa?

—Lo que no hauria de ser jo qui us ho recordés. Avuy, tingüeu present, avuy fa TRES ANYS que va començar la guerra de Cuba, aquesta insignificant insurrecció nascuda al Baire y que segons déyan vosaltres no havia de ser res.

Los ministres fan la mitja rialleta, mirant a n' en Moret, que s' escura las unghas affectant un ayre indiferent.

—¡Tres anys!—murmura en Sagasta:—¡ay senyor, com passa 'l temps!

—Tres anys!—segueix diuent Espanya,—tres anys, que han sigut per mi tres sigles.

—Prou que ho veiem del modo que has quedat!....

—Sense fills....

—Ja pots ben dirlo....

—Sense diners....

—També es veritat!....

—Sense dignitat, sense vergonya, sense res.

—¡Las circumstancies, filla, las circumstancies!

—Pues per xo vinch, perque aquestas circumstancies no las puch aguantar més. Si no acabeu la guerra de Cuba desseguida; si no m' deixeu descansar, encare que siga en un llit de palla.... faig un disbarat.

—Descuida: quedarás servida.

—¿M' ho prometeu?</p

D' AQUÍ Y D' ALLÀ

—Tan mateix diu que en Sagasta convocarà Corts aviat?
—Ara hi corra! Ell es molt cuko, y creu que no li va mal aixó d' obrá a la callada. sense vistes ni fiscals que cada tarda l' marejin volgunt saber lo que hi hâ, fent preguntas als ministres, discutint, interpelant y demandant carreteras... que tampoch s' han de fer may.
—Bé hi llegit que don Emili vol tornà al Congrés...

—¡Ajá!...
Precisament rahó doble per conservarlo tancat.
¿Cóm vols tú que, sapiguentse que l' conseqüent Castellar prepara ja uns quants discursos, en Sagasta, home esquilat, no procuri darli un quiebro?
—¿Vols dir que li té pô?

—Y tal!
pero, ey, no pas pô de rebre:
ipò d' agafar mal de cap sentintlo parla!

—¡Ah! Y del barco que fa poch va reventar
á l' Habana ¿qué se'n conta?
¿S' ha probat al cap-de-vall que no vam ferho nosaltres?
—Al contrari; s' ha probat que si que vam ferho.

—¡Y ara!
—Vaya! S' ha posat en clar que un quart avants del siniestro dos homes enmascarats, portant ab molt dissimulat un torpedo ab un bayart, van arribar prop del Maine y ab una cesta ipatrám! tiran el torpedo al barco d' una boleia... y se'n van.
—¿Qui ho ha dit aixó?

—Caramba, un gran diari americà molt respectable y molt serio, que mentres signi pagant igual publica una infamia que una bola garrafal.
—¿Y l' gobern yankee ho pot creure?
—El gobern yankee! Qu' es cas! Ell lo que creu es qu' Espanya es un país de babaus, y 'ns està tomant el pelo enviant comisionats á inspeccionar las desferrars del barco, en lloc de mirar d' averigar quantas pinya hi havia a bordo en l' instant de l' explosió.

—¡Quina barra!
Sort que ara aixó agafará un altre aspecte.

—En qué 't fundas?
—Suposo que haurà arribat ja a Nova York el Vizcaya....
—Si, pero... vés suposant, y suposa que ja es fora.
—¿Ha marxat altre cop?

—¡Ah!
Donchs ¿qué 't pensava?... Espanya ha de tolerar callant qu' ells se'n fiquin allá hont vulguin y 'ns omplin els nostres mars ab els seus barcos de guerra....
—Som tan amichs! Ja se sab!... Pero, aixó si jay de nosaltres que n' enviém un allá....
—Si 'n diuhen aquellas bocas!
—Si 'n diuhen de disbarats!
—Finis las classes elevadas?
—Vaya!... Un membre del Senat ha dit qu' ell no s' assurria, ni que fós per un instant, al costat d' un fill d' Espanya, sense portá un bon punyal.
—¡Alsa!

—Un altre 'ns ha dit pillos, un altre descamisats; un altre, aixam de granujas —Vaja aixó no encén las sanchs?
—Aixó no fa venir ganas d' arribá allí en quatre salts y ensenyarlos de.... —¡Impossible!
per ara no ho pensis pas.
—¡Hola! ¿Per qué?
—No recordas que cabalment hem entrat á la quaresma?
—Y qué importa!
—Qué importa.... ¡Infelisi! ¿No sabs que avuy si matas tocino et dirán que fas pecat?

C. GUMÀ.

PRESBITERIAS

Per edificants alguns dels sermons que s' han predicat en certes iglesias dels pobles agregats a Barcelona.

Un predicador serio s' empenyava en que les donas fessin anar als seus marits a freqüentar los sagraments. No hi fa res que haguen de renyar ab ells—las hi deya—aqui està la santa religió per consolarlos!

Qualsevol creuria que per certs mossens no hi ha res més agradable que consolar a les donas casadas renyidas ab els seus marits. Mirin que la cosa te *jornal de las gallinas*!

Y parlo aixís perque un altre predicador del gènero cómich va recomenar que del ou se'n digués el *jornal de las gallinas*.

Com a bon cristià, ja veu que m' atempero a la seva recomenació.

* * *

Un altre predicaire las emprenia contra 'ls vics que tants estragos causan a la humanitat. Pero Deu te un bastó, per castigar severament als viciosos.

¿Per qui dirian que moren tants joves a Cuba? ¿Per la guerra? No. ¿Per lo clima? Tampoch. Moren per ser molt viciosos. Al embarcar ja estàn mitj podits. ¿Cóm velen que visquin?

No crech que may al mon s' haguen llansat un insult més asqueros contra 'ls pobres soldats de la patria. Tatxar de viciosos als joves proletaris, que al cap-de vall si van a la guerra es sols per no tenir trescents duros mentres que 'ls que tinen diners de sobre s' escapan de anar a morir podent alimentar els seus vics ab tota holgura, es cosa que no més pot passar pel caletro de un frare que s' haja begut l' enteniment.

* * *

Pero no hi ha que incomodarse: cada hu es lliure de dir las besties que bé li semblin.

Per fugir del vici lo millor seria imitar la conducta de Mossén Jaume, l' capellà del cementiri, qui, segons la carta que un marit escamat ha publicat en un periódich local, està donant uns exemples altament piadosos.

A mí—diu l' infelis—va casarme ab la Dolores, prometente-me que m' buscaria feyna. Y en efecte, jo estava colocolat al Arsenal Civil, me guanyava la vida treballant, y m' considerava fins a cert punt felis, quan un dia la Dolores va quedarse a dormir a casa d' ell, y en quant a mí va despedirme ab l' excusa de que per mí no hi havia llit.

Desde llavoras hi perdut la dona. Mossén Jaume per revengarse m' ha fet perdre la colocació qu' ell mateix m' havia proporcionat, y ara m' trobo admirant a un capellà que casi sempre, junta ab la meva n' sis, que no l' deixan may, y a les quals tot sovint las convida (jo mateix ho he vist y per cert que després de un gran àpat tots fumavan, xupant elllas las collills que ell deixava.)

Tal es breument resumit lo qu' explica al públic un infelis marit separat de la costella, sense considerar que l' pobre Mossén Jaume, que podria tenir tot un apostolat de donas se contenta mitj apostolat no més. ¿Encare vol més moderació?

Respecte a alló de fumar ell y elllas, no hi trobo res de mal; molt al contrari. Y tant es aixís que tinch per segur que l' dia que D. Jaume s' enteri de que l' seu tocayo fuma y fa fumar a les seves penitentes, en lloc de rependre'l, encare li donarà un ascens.

Mossén Jaume del Cementiri te dret a fumar de l' Habana.

P. DEL O.

UAN el *Diluvi* fa de la desconfiança un' arma de combat contra 'ls republicans partidaris de acudir a las eleccions, no sab a lo que s' exposa.

Aixís per exemple ve a dir *El Diluvi*: «Hi ha republicans que van a las Corts, a las Diputacions Provincials y als Ajuntaments, per aprofitarse dels càrrechs, ab tal o qual negoci, ab tal o qual pastel. Convé, donchs, evitarlo no elegint a ningú.»

De la mateixa manera podrà dirse: «Hi ha escriptors que fan un periódich ab los diners dels imponents de una societat quebrada, per aprofitarse de la posició periodística, ab tal o qual carmetxo, ab tal o qual herència. Convé donchs no llegir periódichs.»

Que's desenganyi l' net de D. Salvador. Lo mateix tractantse de republicans que de periódichs el públic sab distingir. Als que cumplen els honra ab la seva confiança: als que faltan els abruma ab el seu desprecí.

Lo cónsul yankee de las Azores, estant borratxo com una sopa, no volia pagar al cotxero.... y va *pegarli* un parell de bofetades.

Las autoritats portuguesas naturalment, van detinirlo.... Y ara diu que l' goberni dels *Unitets States* se proposa entaular reclamacions contra l' de Portugal.

Es molt fàcil que la cosa s' arregli firmantse un protocolo, en virtut del qual s' estableixrà que quan un cónsul yankee s' posa tèrbol, no podrà llogar cap carnatje adquirint lo dret de que l' portin de franch ab el cassetó.

Quan sento dir que per plantar cara als tremedos conflictes que 'ns amenassan hi ha qui acaricia la idea

de constituir un govern nacional, no puch menos de preguntarme:

¿Per ventura son *extrangers* els governs que fins ara han servit a la monarquia?

Els membres que 'ls componen no serán *extrangers* de naixensa; pero ningú negarà que casi sempre han trabajat mes en favor dels extrangers qu' en favor d' Espanya. ¿No es veritat Sr. Moret?

—¡Yes!

Llegeixo:

«Se projecta dividir l' Arxi-pélag filipí en dos capitaniás generals ó governs, ab igualtat de atribucions l' un y l' altre.»

Be y que guanyarem ab aixó? Crear un sou mes 'y un segon joch d' empleats de totas menas?

Si la salvació de Filipinas hagués de dependir de dividir en dos alguna cosa, francament, casi lo millor seria dividirhi als frares, partintlos per l' espinada(moralment.)

Las provincias castellanas están alarmaçíssimas: lo mercat cubà s' ha tancat hermèticament als farinaires peninsulars.

Fins pel consum del exèrcit se gastan a Cuba farinas dels Estats Units. Y encare 'ls yankees cridan y 'ns insultan!....

De segur que no gastaràn tants pochs modos si en lloc de comprals'hi farinas, els obliguem a fer la farina blanca!....

A Madrid durant las festas de Carnaval va privar-se la sortida de un carro que representava un Congrés de tocinos.

En Sagasta no vol compromisos. Res de ofendre directa ni indirectament als seus estimats amichs que tantas probas venen donantnos de la seva consideració.

Jo no se com encare no han reclamat perque aquí a Espanya matém perch y fem butifarras y menjém llo-millo.

Creguin que l' dia que ho fassin se veurán complaçuts com sempre.

Ab lo qual lograrán ademés un fi comercial de la major importància, reservantse l' monopol de proveirnos de tocino.... pero del seu.

¡Fa ja tant temps que 'ls politichs de la restauració no 'n menjan d' altre!....

Tothom se creya que la pau de Filipinas era un fet consumat, y no obstant l' altre dia va haverhi una acció en la qual van morir prop de doscents tulissans.

Ara dels insurrectes ne diuhen tulissans ó bandolers: lo mateix te.

DESPRÉS DE LA PÉRDUA DEL MAINE

L' oncle Sam deixant una nova *paga y senyal* al port de l' Habana.

¡Y pensar que per tot Espanya ja s' havian donat gràcies à Déu per la pau conseguida!
Prou els bisbes van cantar el *Te Deum*.
Pero l'exèrcit de Filipinas, lo qu'es per ara encara canta 'l *Te-lo-dirán*.

Los sabaters de Palma, desesperats perque de Cuba no les venen pedidos, y s' han quedat en vaga, han fet una manifestació, demanant protecció à la seva indústria.

¡Pobre gent!.... Poden demanar protecció ara que aquell mercat queda à la disposició dels *yankées!*....

¿Voleu arreglar la cosa?
Creyéume à mi, sabaters:
agaféu el sabotot
i y surra à qui la mereix!

L'arcalde, l'tinent d' arcalde y l'secretari del Ajuntament de Santa Oliva (Vendrell) han sigut tancats à la presó del cap de partit.

Ab això demostra'l govern la molta estimació que 'ls professa.

Partidaris del candidat de oposició, l'dia de les eleccions els electors ministerials podrían badals'hi 'l cap de una garrotada.

Y'l govern, per evitals'hi aquest disgust, els desa à la presó.

Ja veurán com així que passin las eleccions, quan ja ningú 'ls hi puga fer mal, els posarà en llibertat.

Lo generell Weyler ha presentat la seva candidatura per la Habana.

Y's pensava que la noticia faria allí molt cop.... y, en efecte, casi ningú n'ha fet cas.

Poch à poquet anirà aprenent en Weyler moltes coses que avuy encara ignora. Ara mateix acaben de donarli una llisso d' etimologia.

Candidatura; saben de que ve?
De candidés.

Alguns regidors de Mataró han sigut suspesos en los seus càrrechs.

Donguinlos per morts, víctimas de una *electoritis* aguda.

Pero l'govern els pagará l'enterro y un panteón ab creu y tot.

O sigui ab D. Pablo Cruz, secretari particular de 'n Sagasta y candidat cunero pel districte de Mataró.

Després de lo qual podrà dir ab D. Juan Tenorio:

«No os podeis quejar de mi
vosotros à quien maté:
si buena vida os quité,
buena sepultura os di.

SOLUCIONES

A L' INSERTAT EN L' PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ca-na-lle-ta.
2.ª TRENCÀ-CLOSCAS.—Los amantes de Teruel.
3.ª GEROGLÍFICH.—Per enginyós un ventre vuyt.

Han endavinat las 3 solucions los ciutadans G. Atrassat, Miquel Foix, Marramí y Un Paleta; n'han endavinatadas 2 Raspa polida, Andreu Sol y Tomás del Bruch, y 1 no més M. Algueró, T. M. T., Un Vigilant y Pardal Mullat.

XARADA

Dos los efectes que causan
la pluja y primer d'allá,
l'autonomia de Cuba
podrà donar resultats,
mes temo qu'encaire hi vagin
bon número de total.

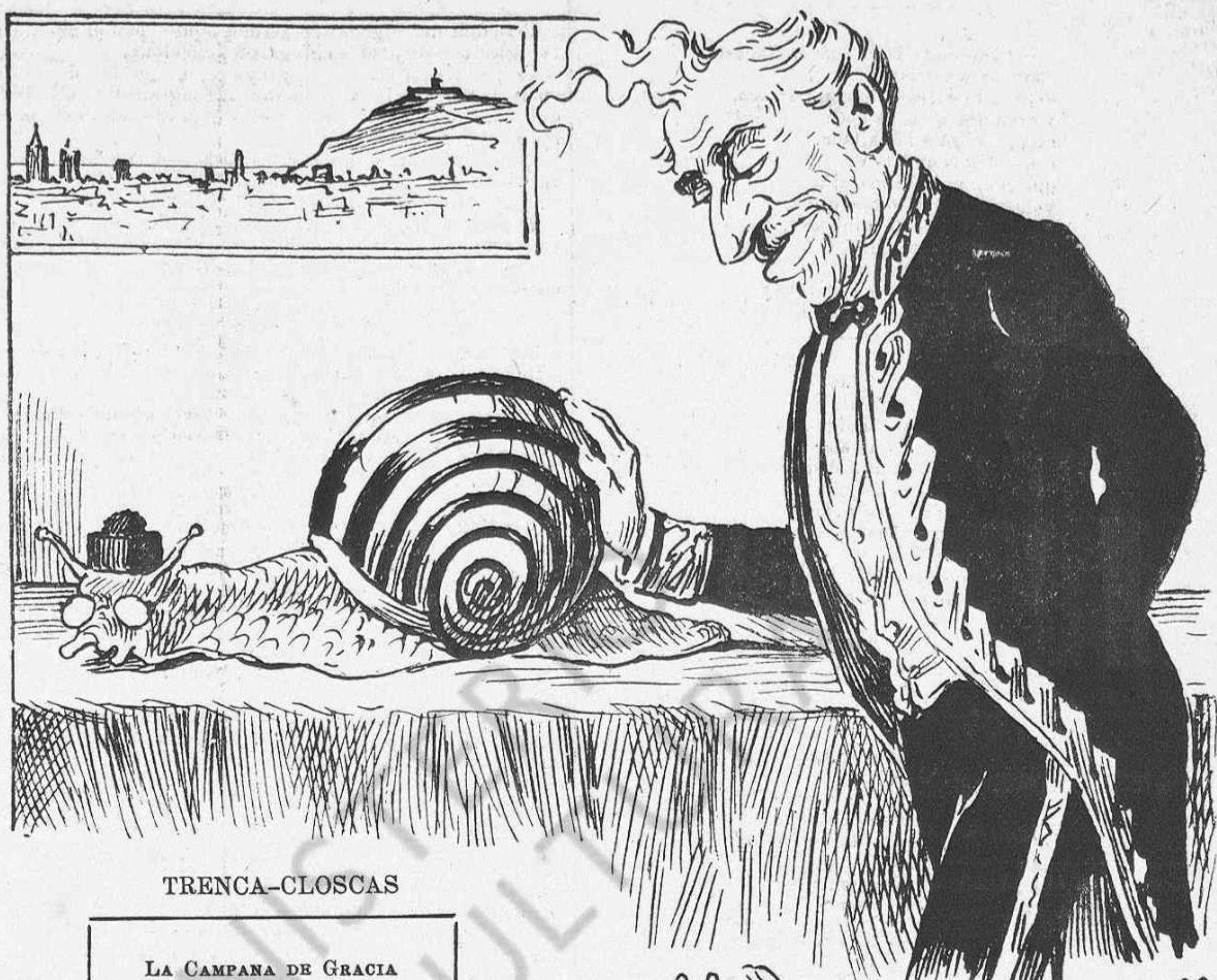
TAP DE SURO VILAFRANQUÍ.

ANAGRAMA

Un fill de Total que té
un magatzém de total
y que li tot el diné,
ha gastat un dineral
comprant total instructivas
fentne bonas coleccions,
y l'veig moltes ocasions
en sas horas vagativas
à las total d'un riuhet
que hi ha un florit passadís
fullejant llibres, y així
queda l'home satisfat.
Anant llegint autors bons
tant l'home s'ha ensimismat
que totalment ha olvidat
carambolas y frontons.

EMILIO SUNYÉ.

JUSTICIA SAGASTINA

TRENCA-CLOSCAS

LA CAMPANA DE GRACIA

Formar ab aquestes lletras lo nom d'una flor, una capital d'Espanya, y part de la persona.

D. DEL DONA.

LOGOGRIFO NUMERICH

- 1 2 3 4 5—Poble català.
1 2 3 2—Part del cos.
3 5 4—Util pels barquilleros.
3 5—Nota musical.
5—Vocal.
1 2—Una lletra.
4 2 3—Part del mon.
4 2 3 5—Molts ne tenim.
1 2 3 4 5—Nom de dona.

NEN GUINALDA DEL MASNOU.

GEROGLIFICH

L L

.. n o o X
R t r :

D

CANTI B.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Climiricaculino, J. Alvarez, P. Tilobich, Galán per tot, Artagnan, Ponsicu, M. Tres Pillets, M. Undu y Mayton, Nassari Trañquil, Statiniy, F. Ferré Pie, Tomás Ribas y Un Saigarreta: Lo que ens envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Pepet Panxeta, Ramon de la Goma, M. Vantolra, J. Consom Veyam, Felions Petit, J. Torrent y Montasell, J. de Vilostre, Tap de suro Vilafranqui, Noy de la Beneta, y Antonet del portal de la Guia: Inseriràrem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà E. Molas: Miraràrem de aprofitarho.—M. Carbó de Alsi: Enterats y procuraràrem complaire'l de lo de aquesta setmana també queda acceptat algo.—Celesta: Es millor per enviar-la à la interessada, que per contar-ho als lectors del periòdic, els quals sens dubte diran: «Y ara? Què 'ns explica?—P. Montrané: Lo no continuar la firma signé un olvit. L' altre qu'envia no va.—Fasols (Canyona): Serà millor que 's queixin à l'autoritat.—Rapevi: Per ser la composició aprovada haurà de estar escrita mes correctament.—Arcadi Priu: Lo que 'ns remet es molt fluix.—P. Reverter: No 'ns serveix.—N. N. y N.: Parlar del assumptu després de quinze dies, seria extemporàneo.—J. Borrell: Lo dibuix no va.—D. Farreras y S.: La poesia de vosté es fluixa.—Aguileta: Lo quènto es molt vell.—Saleuradof: Los originals à que 's refereix sens dubte s'hauràn extraviat. ¿Te ca inconvenient en repetir l'enviò?—Emma Dow: Las composicions qu'envia son molt gansas y poch correctas.—F. Llenas: Quànt hauriam desitjat complaire'l.... Pero impossible: lo número està en màquina ja fa alguns dies.—A. Doria: Si reformés l'estrofa final, publicaríam la composició. Allò de aquell botó en lo lloc que indica es una mica massa climatérich.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

Reclama justicia 'l poble
y 'l govern donarla vol;
pro que tothom s'hi adormi
la fá aná à pas de cargo.